

[C. O. Pedersen.]

Landet med en Statsgæld paa 1 300 Mill. Kr. paa Finansloven opfører 13 Mill. Kr. til Afdrag paa Statsgælden. Jeg er ikke i Stand til at finde fornuftig Mening i det, men det maa jo den højtærede Finansminister kunne i Betragtning af, at han ikke foreslaar mere. Det forekommer mig nu som den Gang, at naar den nu levende Slægt i Løbet af 14 Aar, fra Krigens Begyndelse til nu, har rejst en Statsgæld i Danmark paa op mod 1 Milliard, saa har dette Slægtled ogsaa en Pligt til at likvidere en Del af Regningen, og jeg troede ærlig talt, at den højtærede Finansminister, som jo tidligere har interesseret sig meget for Statsgælden, ogsaa var af den Opfattelse. Men den Ting er i hvert Fald givet, at man kan ikke samtidig ville afbetale paa Statsgælden og bruge Pengene til nye Udgifter. Jeg fastholder dette Standpunkt som det rigtige i en Finanspolitik, der tager Sigte paa Statsgældens Nedbringelse, men lige saa rigtigt dette er, lige saa urigtigt er det at fortsætte med nye Udgifter. Nu vil de Herrer naturligvis sige — det har jeg hørt nu —, at man kæder disse to Ting sammen, fordi de i sin Tid kom omtrent samtidig. Men det er for mig aldeles ikke nogen gyldig Grund; den Grund kunde ikke være tilstrækkelig for mig den Gang overfor en Finansminister af mit eget Parti, og jeg gaar ud fra, at Socialdemokraterne vil være klare over, at deres Finansminister kan da i hvert Fald ikke faa bedre Vilkaar hos mig. Jeg sagde den Gang og gentager det nu, at saaledes som dette Slægtled har holdt et Gilde gennem 14 Aar — jeg bebrejder hverken den radikale Finansminister eller andre, der har haft med Sagerne at gøre, at det er kommet saa vidt —, da maa vi i den danske Befolkning alle uden Undtagelse, ogsaa de, der nyder godt af den sociale Lovgivning, paalægge os Reservation under Hensyn til den Efterslægt, som ellers faar Regningen at betale.

Derfor siger jeg endnu en Gang: Ministeren kan ikke vente min Tilslutning til en Forandring af Formueskatten med det Formaal at give Pengene ud. Hvis Ministeren vil gaa over til at bruge disse Penge udelukkende til at forhøje Afdragene paa Statsgælden, er Sagen en ganske anden. Jeg tror imidlertid, at saaledes som Regeringen har lagt denne Sag an, vil den volde Regeringen ikke saa faa Vanskeligheder, og jeg kan egentlig sige, at vel ventede jeg mig ikke, at Regeringen i sin Skattepolitik skulde tilfredsstille mig, det vilde være for meget forlangt, men alligevel er jeg, selv som Modstander, utilfreds med dens Skattepolitik,

fordi den tager for kort Sigt. Jeg gør det høje Ting opmærksom paa, at Regeringen allerede ved Formueskatten rører ved den største Statsskattelev, vi har; i Trontalen bebudedes der Ændringer i den kommunale Ejendomsskattelev, den største af de Skatter, vi har i de kommunale Indtægter, endvidere er det bebudet, at vi skal have afskaffet Restaurationsskatten og indført Kompensation for den. Naar ærede Medlemmer vil lægge disse Tal sammen, Provenuet af samtlige de Skatter, jeg her har nævnt, bliver det ikke mindre end 200 Mill. Kr., med andre Ord, de Skatteindtægter, der her søges forandret, andrager omtrent Trediedelen af hele den offentlige Indtægt.

Jeg siger da, at denne Skattepolitik og denne Finanspolitik ikke er efter mit Hoved. Det siger jeg ærligt. Jeg kan meget vel tænke mig, at der kunde være paakrævet Forandring hist og her ogsaa af Formueskatten — der blev jo forleden Dag bebudet Forhandlingsvillie; vi er jo ikke kommet til Ende med noget af det —, men det, jeg ønsker at sige Regeringen, er, at en saadan stykkevis Reform ikke svarer til det lange Liv, som Regeringen aabenbart venter at skulle have. Naar Regeringen indretter sig paa at leve længe, maa jeg bede om at faa at se en Finanspolitik paa langt Sigt.

Og her troede jeg oprigtig talt, jeg var i den allerbedste Overensstemmelse med den højtærede Finansminister. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse citere et lille Afsnit af en Tale, som den højtærede Finansminister holdt for 5 Aar siden, en af de første Taler, Ministeren holdt her i Tinget; det er et ganske kort Citat. Den Tale, jeg sigter til, blev holdt den 3. Juni 1924, jeg tror, det var under Fremstættelsen af Toldforslaget. Finansministeren siger dør (Folketingstidende Sp. 515—16):

„Jeg vil saa gerne til Slut gøre nogle Bemærkninger om Regeringens Skatteplaner i det hele taget. Jeg har allerede haft Lejlighed til at sige; at det er Regeringens Hensigt at foretage en Undersøgelse af det Skattesystem eller de Skattesystemer, kan jeg maaske sige, vi for Tiden har her i Danmark. Det er nemlig ikke et Enhedssystem, men en Række Systemer, som er blevet til, ofte paa meget tilfældig Maade. Jeg tror derfor, det vil være nyttigt, at man faar en Undersøgelse af disse Forhold, saaledes at man kan klare for sig selv, hvad man ønsker at fremsætte Forslag om for Rigsdagen, og at Rigsdagen ogsaa kan klare for sig selv, hvorledes den ønsker at forme Fremtidens Skattesystem.“